

ille vis excusabit, secundum dicta m. 1142. Poffet esse causa, si alteri confiteri non possit nisi cum manifestatione complicitatis. Dicitur per se loquendo, quia in quibusdam diocibus prohibetur: speciatim in Leodiensi fuisse aliquando prohibitum tellatur Silvio supra, & adhuc in Mediolanensi prohibuit esse dicit Bon. q. 7. p. 5. q. 5. n. 10. ubi addit hoc intelligi de complice in quocumque peccato etiam non carnali. Similiter in hac Colonienfi, ultima synodus anno 1662. habita ita statuit pag. 74. Ut animarum periculum, quantum in Domino possimus, occurramus, sub pena suspensionis ipso facto incurrenda prohibemus omnibus Confessariis, ne quis confessionem mulieris, cum qua in materia carnis peccavit, aut complicitatis, aut favoris peccati (nisi in necessitate extrema) excipiat. Ratio autem est, quia plerumque est periculum novi consensu saltem in alterutra, si audiat repeti peccatum, cujus delictationem ante sensit. Accedit quod in talibus sepe delectat dolere, vel propolium, faciunt enim frequenter, ne cogantur deserere occasiones proximas, hinc etiam S. Thom. in suppl. q. 20. a. 2. ad 1. ait, Sacerdos non debet audire confessionem mulieris, cum qua peccavit, de illa peccato, sed debet ad alium mittere... non propter periculum, tum quia est minor reverentia. Fagund. in 2. praec. Eccl. l. 4. c. 3. num. 35. dicit, Sacerdotem peccata mortaliter, si pro confessione concubinum suam audiat. Similiter Pontius de Matr. l. 7. c. 38. n. 2. dicit rem illam esse periculosam plenam, & occasione committendi non pauca facilitatem. Addit Verius t. 9. d. 4. s. longa experientia compertum esse fere omnes faciles confessiones tandem factas esse sacrilegas, novis carnis utilitatibus, & pollutionibus fuisse sedatas &c. quae illis praecipue Sacerdotibus vult dicta, qui mulieribus cohabitant.

Ita quidem legitur La-Croixio scribere; nondum enim ultra Practica lege vetitum fuerat complices absolvere. Secus ordinandum nostris temporibus post binas illas Benedicte XIV. Constitutiones, quas haec exscribo.

SS. DOMINI NOSTRI
BENEDICTI PAPA XIV.
Confirmatio, & ampliato Constitutiois san. mem.
GREGORII PAPA XV.
Contra Sacerdotes eorum Penitentibus in Confessionibus
Sacramentalibus ad turpia sollicitantes.
BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
ad perpetuam rei memoriam.

Sacramentum Penitentiae, quam secundum post naufragium deperdit gratia tabulam Sancti Patres apte noncuparant, Nos licet immerentes ad universi Domini Gregis curam superbia dispositione vocati omne studium, & Pastorem sollicitudinem adhibere teneremur, ne quod post amissam Baptistini innocentiam datum est Divina benignitate periculum, per Demomum irradem, & hominum Dei beneficiis perverte utentium malitiam naufragis, ac miseris peccatoribus iustitiam evadat exitium; Et quod in saltem, & curationem Animarum a Deo, qui dives est in misericordia, inlitutum est, execrabili sceleratorum quorundam Sacerdotum improbate in earum perniciem, atque interitum vertatur.

Dudum quidem a sel. rec. Gregorio Papa XV. Praedeceffore Nostro per suas litteras in forma Brevium sub datum Romae apud S. Mariam Majorem die 30. Augusti 1622. Pontificatus sui anno secundo, sapienter promulgatum fuit contra quoscumque Sacerdotes audiendis Confessionibus deputatos ad turpia, & inhonesta sollicitantes; Et deinceps successivis temporibus ad earum litterarum interpretationem, ac declarationem parva jubenda a Congregatione Vener. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium ad vestras haereticam pravitate generalium Inquisitionum sub die 11. mensis Februarii anno Domini 1661. producerent Decreta, & a rec. mem. Alexandro PP. VII. pariter Praedeceffore Nostro in Congregatione Generali Sanctae Romanae Universalis Inquisitionis die 24. Septemb. 1667. coram eo habita, inter alias ab Evangelica veritate, & Sanctissimum Patrum doctrina alienas, & difonas propositiones, sexta videlicet, & septima, hic revocandas, damnatas, & prohibitas fuerant; Nos itaque mature dependentes quanti momenti sit ad aeternam animarum salutem ea ubique exacte observari, & quanti ad infirmas Oves curandas, & decorem S. Ecclesiae Dei retinendum interit, ne aliqui Sacerdotes Penitentiae Sacramento nefarie abutentes Penitentibus pro curatione vulnus, pro pane lapidem, pro pice serpentes, pro medicina venenum porrigant, sed animo fecum recolentes se a Christo Domino Praedice, & Judices animarum constitutos, ea sanctitate, quae sublimitati, ac dignitati muneri convenit, tam venerandum Sacramentum admittant, Motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostra praefatas litteras hujusmodi, ac omnia, & singula decreta praedicta ad illarum interpretationem, & declarationem emanata Apostolicae Auctoritate tenore praesentium approbamus, & confirmamus, illisque omnibus, & singulis inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjuicimus; Atque etiam, quatenus opus sit, denovo committimus, & mandamus omnibus haereticis pravitate Inquisitionibus, & Locorum Ordinariis omnium Regnorum, Praevinciarum, Civitatum, Dominiorum, & Locorum universi Orbis Christiani in suis respective Diocesis, ut diligenter omnique humano respectu postposito inquirant, & procedant contra omnes, & singulos Sacerdotes tam Saeculares, quam Regulares quomodolibet exemptos, ac Sedi Apostolicae immediatae subjectos, quorumcumque Ordinum, Institutorum, Societatum, & Congregationum, & cuiuscumque Dignitatis, & Praeeminentiae, aut quovis Privilegio, & Indulto munitos, qui aliquem Penitentem, quocumque persona illa sit, vel in actu Sacramentalis Confessionis, vel ante, vel immediate post Confessionem, vel occasione, aut praetextu Confessionis, vel etiam

extra occasionem Confessionis in Confessionali, five in alio loco ad Confessionem audiendam delinquo, aut electo cum simulatione audiendi ibidem Confessionem, ad inhonestam, & turpia sollicitare, vel provocare, five verbis, five signis, five numeris, five tactu, five per scripturam, aut tunc, aut post legitimum tentaverit, aut cum eis illicitis, & inhonestis sermones, vel tractatus temerario ausu habuerit; Et quo in aliquo ex hujusmodi nefariis excubiis culpabilis repererit, in eos pro criminum qualitate, & circumstantiis leviter animadvertant per condignas poenas juxta memoratum Gregorii Praedecefforis Nostrum Constitutionem, quam hic de verbo ad verbum pro inferius haberi volumus; Dantes etiam, si opus sit, & rursus contedentes facultatem, ne delictum tam enorme, & Ecclesiae Dei injuriosum remaneat ob probationem defectum impenitentium, iam alias in praefata Constitutione tributa procedendi cum Testibus etiam singularibus, dummodo praesumpciones, indicia, & alia adminicula concurrant.

Meminerit praeterea omnes, & singuli Sacerdotes ad Confessiones audiendas constituti teneri se, ac obligari foveo Penitentibus, quos noverint, fuisse ab aliis, ut supra, sollicitos sedulo monere juxta occurrenceum casum circumstantias de obligatione denunciandi Inquisitoribus, five Locorum Ordinariis praedictis Personam, quae sollicitationem commiserit, etiam si Sacerdos sit, qui jurisdictione ad abolitionem valide impetrandam careat, aut sollicitatio inter Confessarum, & Penitentem mutua fuerit, five sollicitationis Penitentis confensus, five consensum minime praestiterit, vel longum tempus post ipsam sollicitationem jam effluxerit, aut sollicitatio a Confessario, non pro se ipso, sed pro alia persona peracta fuerit. Caveant insuper diligenter Confessarii, ne Penitentibus, quos noverint jam ab alio sollicitatos, Sacramentalem abolitionem imperiantes, nisi prius denunciationem praedictam ad effectum perducentes delinquentem indicaverint competentis Iudici, vel saltem, si cum primum poterant, delatos sponteant, ac promittant. Et quoniam improbi quidam homines reperiuntur, qui vel odio, vel ira, vel alia indigna causa commoti, vel allorum impius insulsiombus, aut promissis, aut blanditiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei iudicio poitahito, & Ecclesiae auctoritate contempta, innoxios Sacerdotes apud Ecclesiasticos Iudices falso sollicitationis insinulant: Ut igitur tam nefaria audacia, & tam detestabilis facinus metu magnitudinis poena coerceatur, quocumque persona, quae execrabili hujusmodi flagitio se inquinaverit, vel per se ipsum innocentes Confessarios impie calumniando, vel scelerate procurando, ut id ab aliis fiat, a quocumque Sacerdote quovis privilegio, auctoritate, & dignitate munito, praetereaquam a Nobis, Nostrisque Successoribus, nisi in fine vitae, & excepto mortis articulo praefabulatiois obinenda, quam Nobis, & Successoribus praedictis reservamus perpetuo careat.

Demum magno opere cupientes a Sacerdotibus Iudicis, & Saecularibus sanctitate omnem turpitudinis occasionem, & Sacramentorum contemptum, & Ecclesiae injuriam longe summove, & tam exitiosa hujusmodi mala prorsus eliminare, & quantum in Domino possumus, animarum periculum occurrere, quae sacrilegi quidem Daemonis potius, quam Dei Ministri, loco eas per Sacramentum Creatori suo, ac Nostrum reconciliandi, majore peccatorum mole onerantes in profundam iniquitatis barathram nefarie submergunt, monuimus Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, & Inquisitionum in Theologia Magistrorum consilio delatari adhibito, accedentibus quoque iteratis plurimum Episcoporum applicationibus, hac Nostra in perpetuum vultura sanctione, quae mandatum a pluribus Episcopis per Synodales suas Constitutiones jam factum esse novimus, omnibus, & singulis Sacerdotibus, tam Saecularibus, quam Regularibus cuiuscumque Ordinis, ac Dignitatis, tamen si aliquo ad Confessiones excipienda approbatus, & quovis Privilegio, & Indulto, etiam speciali expressione, & specialissima nota, & mentione digno suffulsi, Auctoritate Apostolica, & Nostra Pontificaria plenitudine interdicimus, & prohibemus, ne aliquis eorum extra causam extremam necessitatis, nimirum in ipsis mortis articulo, & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessari munus obire possit, Confessionem Sacramentalem personae complicitis in peccato turpi, aut inhonesto contra sextum Decalogi Praeceptum commisso excipere audeat, sublata propterea illi ipso iure quacumque auctoritate, & jurisdictione ad qualemcumque personam ab hujusmodi culpa abolendam, adeo quidem, ut absolutio, si quam impertierit, nulla, atque irrita omnino sit, tamquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, ac facultate ad valide abolendum necessaria privatus exiit, quae etiam per praesentes hac nostras admire intendimus; Et nihilominus si qui Confessarius fecerit ausu fuerit, majoris quoque excommunicationis poenam, a qua absolventi poterant Nobis solis, Nostrisque Successoribus dumtaxat reservamus, ipso facto incurrat: Declarantes etiam, & decernentes, quod nec etiam in vim cuiuscumque Jubilaei, aut etiam Bullae, quae appellatur Cruciate Sanctae, aut alterius quavislibet Indulti Confessionem dicti complicitis hujusmodi quiscumque valeat excipere, eique Sacramentalem abolitionem largiri; cum ad hanc effectam, & in hoc casu nullus Confessarius, utpote qui in huiusmodi peccati, & Penitentis genere jurisdictione, ut praesertim, careat, & Penitentis genere jurisdictione, ut praesertim, careat, & absolventi facultate a Nobis privatus existat, habendus sit pro Confessario legitimo, & approbato. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, praesertim quae nuncupantur Cruciate Sanctae, vel Jubilaei Universalis, & Plenariae, nec non quavislibet Ecclesiarum, & Monasteriorum, & Ordinum quoravislibet, quorum ipsi Sacerdotes fuerint, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, Statutis, & Con-

suertudibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Litteris Apostolicis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam motu proprio, aut alias quomodolibet concessis, etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis; Quibus omnibus eorum tenores praesentibus pro expressis habentes hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus demum, ac praecipimus, ut omnes Locorum Ordinarii, tam praesentes, quam futuri pro tempore existentes in approbatione Confessionum tam praedictam Constitutionem Gregorii Praedecefforis, quam praesentem hanc Nostram ab omnibus Sacerdotibus approbandis attente legi, & accurate observari curent, moneantque eos in Domino, atque hortentur, ut Sacrum Ministerium ipsorum fidei commissum summa animi innocentia, morum puritate, iudicii integritate peragant, exhibeantque semetipios, ut Ministris Christi, & Dispensatoribus Myfteriorum Dei, Memores praeterea sint, se locum tenere, ac vices obire Summi, atque aeterni Sacerdotis, qui Sanctus, innocens, impollutus, per Spiritum Sanctum semetipsum obtulit immaculatum Deo, ut emundaret conscientiam Nostram ab operibus mortuis ad servandum Deo viventi: Sedulo igitur illeant, diligenterque caveant, ne querentibus, & pulsantibus eorum culpa Coelum claudatur, ne deperdat Oves ad Ovile Dominicum redire peroperantes eorum manibus ferant dentibus dilanianda tradatur, ne prodigi Fili egentes, & fauci, ad caelestem Patrem revertentes nefaria eorum improbate gravioribus peccatorum vulneribus, dum adhuc in via sunt, confodiantur.

Ut autem praesentes Litterae ad omnium notitiam facilius deveniant, & nemo illarum ignorantiam allegare valeat, volumus illas, seu earum exempla ad valvas Ecclesiae Lateranensis, & Basilicae Principis Apostolorum, nec non Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis in Monte Citorio, ac in Aerie Campi Florae de Urbe, ut moris est, affigi, & publicari, sique publicatas, & affixas omnes, & singulos, quos illae concernunt, perinde archare, & affixare iussit: utque eorum nominatum, & personaliter intimatae fuerint, utque ipsarum praesentium Litterarum transfcriptis, seu exemplis, & sigillo alicujus Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis eadem prout fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur, si forte exhibitae, vel otiosae.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrae voluntatis, sanctionis, praecipii, mandati, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius, se noverit incursum. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicae 1741. Cal. Junii, Pontificatus Nostri Anno primo.

Declatio super Constitutione, quae incipit: Sacramentum Penitentiae, Anno 1741. edita. BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Apostolice muneris partes in procuranda praecipue rerum farerum pura illibatque penitus administratione versari debere probe intelligentes, non modo & assiduis hortationibus, & iusta, ubi res postularet, flectum severitate, ut ab Ecclesiasticis quibuslibet Ministris sancta sancte tractentur, quantum cum Domino possumus, providere studemus, verum etiam leges ipsas, ne forte sinister interpretationibus in alteram extremam partem, aut immoderati rigoris, aut detestabilis laxitatis perperam detorqueantur, opportune commune ac roborare pro eadem tendendo vigore, cum oculo posuissent, non pretermissionem. Sane cum Nos alias per quandam nostram Constitutionem, cum in initium est: Sacramentum Penitentiae, Anno Incarnationis Dominicae 1741. i. Kalendis Junii, Pontificatus Nostri Anno primo editam omnibus, & singulis Sacerdotibus tam Saecularibus, quam Regularibus interdicimus, & prohibemus, ne aliquis eorum, extra causam extremam necessitatis; nimirum ut ipsis mortis articulo, & deficiente tunc quocumque alio Sacerdote, qui Confessari munus obire possit, Confessionem Sacramentalem personae complicitis in peccato turpi atque inhonesto, contra sextum Decalogi praecceptum commisso excipere audeat; Ita ut absolutio, si quam impertiverit, nulla, atque irrita omnino esset, tamquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, & facultate ad valide abolendum necessaria ipsi per Nos vigore ejusdem Constitutionis adepta privatus exiisset, & alias prout in memorata Constitutione, cujus tenorem praesentibus pro plene & sufficienter expressio & inserto haberi volumus, uberius dicitur contineri. Cum Nos subinde super ea dicte Constitutionis parte, quae mortis articulum respicit, dubitationes quasdam exortas fuisse accepimus, quarum resolutionem privato cujusque iudicio relinquendam minime existimamus, ne Lex incertis conjecturis, & opinionibus jactata in sensus a mente Nostra alienos fertur ditrahatur, eisque vigore paulatim langueat, atque enervetur: Hinc est, quod Nos omnem dubitandi rationem, quantum cum Domino possumus, de medio auferte cupientes, motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine memoratam Constitutionem Nostram cum omnibus & singulis in ea contentis tenore praesentium, quatenus opus sit, confirmamus, illamque integre, penitus, & omnino, atque ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari praecipimus, & mandamus. Praeterea habita super his cum Venerabilis Fratre Nostrum Vincentio Episcopo Praenestino Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Petra nuncupato Penitentiariorum Nostrum Majori, ac dilectis Filiis Officii

Penitentiariorum Apostolicae Ministris, qui rem iustam Nostram mature perpenderunt, deliberatione, motu, scientia, & potestatis plenitudine paribus edictis, ac declaratis, eadem Confirmatione singulis, ut supra, Sacerdotibus, quemadmodum interdictum non est in mortis articulo personam in praedicto turpi peccato complice consentiente audire, atque ab hujusmodi quocumque alio Sacerdote, qui Confessari munus obire possit, ita interdici re ipsa, & prohiberi praedicto modo tunc audire, & absolvere, ut si alius alicuius praedicto modo tunc audire, & absolvere, alius simplex tantummodo Sacerdos fuerit, five alias ad confessiones audiendas non approbatus, possit nihilominus ipse Sacerdos simplex confessionem excipere ac abolitionem impertire: Porro, si casus urgentis qualitas, & concurrentes circumstantiae, quae vitari non possint, ejusmodi fuerint, ut alius Sacerdos ad audiendam confessionem in dicto articulo personae confessionem vocari, aut accedere sine gravi aliqua exortura infamia, vel scandalo nequeat; tunc alium Sacerdotem perinde haberi, censetur, rique posse, ac si revera abesset, ac deficeret, ac proinde in eo rerum flatu non prohiberi facio criminis Sacerdoti abolitionem penitentiam ab eo quocumque crimine Sacerdoti abolutionem complex ejusmodi Sacerdos, & serio animadvertit, fore se re ipsa coram Deo, qui irrideri non potest, reum gravis adversus praedictam nostram Constitutionem inobedientiae, laniat, quae in ea penis obnoxium, si praedictae infamiae, aut scandali pericula sibi ultro ipse coningat, ubi non sunt: imo intelligat, teneri se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, antevertere, vel removere opportunis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuius Sacerdoti locus parat illius confessionis abique illius infamia, vel scandalo audiente. Ita enim ipsam teneri vigore memoratae Nostrae Constitutionis declaramus; & nunc quoque ita ipsi faciendum esse districte mandamus, & praecipimus. Quod si idem Sacerdos ante quovis modo se nulla gravi necessitate compulsus ingesserit, aut ubi infamiae, vel scandali periculum timetur, si alterius Sacerdotis opera requirenda sit, ipse ad id periculum averendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita persona in dicto crimine complicitis, eoque in articulo, ut praesertim, constituta Sacramentalem confessionem excipere, ab eoque crimine abolutionem largiri nulla, sicut praemittitur, necessaria causa cogente praesumpserit, quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte penitentis dispositionis a Christo Domino ad Sacramenti Penitentiae valorem requisita non defuerint;

Non intendimus autem pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti quantumvis indigno necessariam jurisdictionem auferre, ne hac ipsa occasione aliquis pereat; nihilominus Sacerdos ipse violatè ausu ejusmodi temerario Legis poenas nequaquam committat, ac propterea latam in dicta Constitutione majorem excommunicationem, eodemque plane modo, quo ibidem decernitur, Nobis, & huic Sanctae Sedi reservatam incurat, prout illam, eo ipso incurrere declaramus, volumus, acque statuimus. Non obstantibus omnibus & singulis illis, qui in praefata nostra Constitutione volumus non obitare, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut erarum praesentium Litterarum transfcriptis seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel otiosae.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Anno Pontificatus die 8. Februarii 1745. Pontificatus Nostri Anno quinto.

Gregorius in Bulla, quam a Benedicto XIV. citari vidimus, statuerat, quod omnes, & singuli Sacerdotes, tam Saeculares, quam Regulares, cuiuscumque dignitatis, & tam Saeculares, quam Regulares, quoslibet, & singulos, si personae, quocumque illa sint, ad inhonestam, five inter se, five cum aliis quomodolibet tractanda in actu Sacramentalis Confessionis, five ante, vel post immediate, five occasione, vel praetextu confessionis hujusmodi, etiam ipsa Sacramentali Confessione non secuta, five extra occasionem Confessionis in confessionario, aut loco quocumque, ubi Confessiones Sacramentales audiuntur, seu ad Confessionem audiendam electo, simulantes ibidem Confessiones audire, sollicitare, vel provocare tentaverint, aut cum eis illicitis, & inhonestis sermones, five tractatus habuerint, in officio Sanctae Inquisitionis severissime puniantur, &c. mandantes omnibus Confessariis, ut suos penitentibus quos noverint fuisse ab aliis, ut supra sollicitatos, moneant de obligatione denunciandi sollicitantes, seu, ut praesertim, tractantes, Inquisitoribus sui locorum Ordinariis praedictis. Quod si hoc officium praetermiserint, vel penitentes docuerint, non teneri ad denunciandum Confessarios sollicitantes, seu tractantes, ut supra; idem locorum Ordinarii, & Inquisitores illos pro modo culpe punire non negligant, &c. Expandamus singula.

Omnis, & singuli Sacerdotes, & Eccl. Ergo denunciandus etiam simplex Sacerdos sollicitans; Pal. tr. 4. d. 9. p. 9. & alii communiter contra Bordon. & Leand. quorum sententia nullo modo censenda est probabilis, praesertim, post laudatam Ben. XIV. Declarationem. Non autem, si Confessarius sollicitans sit Episcopus, vel Nuncius, vel Legatus, vel Officialis Sedis Apostolicae, quia hi non sunt subiecti Inquisitoribus; Pal. n. 2. & alii. Neque, qui fingens, se esse Sacerdotem, sollicitet, audiendo Confessionem; Pal. p. 9. n. 5. & alii communiter: si autem hic etiam absolvat, etiam non sollicitet, est denunciandus, utpote sicte ministrans Sacramentum ex Constat. Greg. XIII. Neque demum est denunciandus interpres, licet sit Sacerdos, si penitentem ita in Confessione sollicitet, quia potius se tenet ex parte penitentis, ut ne denunciandus est ipe penitens sollicitans Confessarium; Pal. & alii.

II. Personae, quocumque illa sint. Hoc est, five mares sint, five feminae; imo, etiam si sint pueri, vel puellae rationis expertes; solent enim parentes filios suos nondum rationis ca-

fibi inuncta, non ideo tenetur iterum confiteri peccata, ob quae inuncta erat illa poenitentia, ut habet certa sententia cum Suar. n. 5. Lugo num. 600. Dicitur d. 14. d. 7. III. n. 148. essentia enim Sacramenti ab initio completa posita fuit, nec suspendebatur effectus, sed absolutio directe remittebat peccata tunc confessa, per hoc tamen peccata potest mortaliter, si poenitentia gravis pro mortalibus impati negligit, ut dicitur n. 1277.

1216 Q. 158. Si confessiones repeti debeant, an omnia mortalia in illis confessionibus dicta iterum distincte, & singulatim debeant repeti? R. §. 1. Si repetantur apud Confessarium diversum a primo, debent omnia distincte, & singulatim apud hunc repeti, ut si nunquam fuisset confessio, quod merito dicit apud omnes certum esse Moya d. 4. q. 1. num. 3. quia hic Confessarius debet esse iudex respectu horum omnium peccatorum: ergo cum nec habeat, nec habuerit unquam distinctam notitiam illorum, debet illi nunc dari per hanc confessionem: nam ad prudenter iudicandum de gravitate delictorum, & ad debite taxandam poenitentiam, debet saltem aliquando habuisse eiusmodi distinctam notitiam, uti constat ex Trid. sess. 14. de Pen. c. 5. Et contra si confessiones invalide repetantur apud eundem Confessarium, & diversimodo loquantur Auctores, ut videri potest apud Moyam a num. 3. & Averfam q. 10. f. 20. Omnes dicunt, si confessiones priores fuerint vere sacramentales, & Confessarius adhuc habeat distinctam memoriam confessionum peccatorum, satis esse, si poenitens defectum confessionis dicat, & in genere addat, etiam me accuso de omnibus peccatis antehac tibi confessis, & aliquo modo recedet iterum conscientia poenitens, vel saltem poenitentia recedet iterum conscientia poenitens, quoniam quicquid in confessione receditur, nec poenitentia peccatorum, & poenitentiam imposterit in communi se accusat, dummodo defectus teneat se ex parte solius absolutiois, verbi gratia: quia Confessarius antea parte solius absolutiois formam; Nav. supra, Valent. Bonac. Lume pronuntiarunt formam; Nav. supra, Valent. Bonac. Lume d. 16. a. 2. 638. Laym. l. 5. c. 6. n. 6. Tamb. De conf. l. 3. c. 2. n. 9. alique multi, quos citat, & sequitur Averfa supra, dicunt undecumque defectus se tenuerit, satis esse, si in communi se accusat. Et contra Suar, supra, Con. voluit, si confessiones ratione fuisse fuerint distinctae, verbi gratia: quia Poenitens caruit debito dolore, vel proposito, tum omnia peccata esse distincte rependa, quod saltem tunc fieri voluit Palud. Adrian. Moya n. 10. III. n. 153. quando fuerint invalide defectu jurisdictionis in Confessario, quia tales confessiones non videntur fuisse sacramentales, cum licet facta non iudici: sed ratio aliorum est, quod priores confessiones fuerint sufficienter sacramentales per voluntatem conscientis ex intentione legitime absolutiois accipiende; posterior autem facta in communi est cetero sacramentalis, & moraliter repetit priores confessiones, facitque nunc per utrumque simul esse unam distinctam, & sacramentalem istorum peccatorum confessionem, cum sufficienter reducat istorum peccatorum notitiam: sufficit enim aliquando fuisse in Confessario distinctam cognitionem peccatorum, quamvis nunc, quando datur absolutio, sit tantum confusa, uti patet in illo, qui per plures dies continuavit confessionem generalem; in fine enim, quando absolvitur, satis est, Confessarium in consilio se meminisse factae poenitentis, ut possit proportionatam poenitentiam imponere.

1217 §. 2. Si prior confessio nullo modo fuisset sacramentalis, ut si quis plures historice, sine intentione absolutiois tibi narret sua peccata, quamvis postea, dum confite tantum recordatur istorum peccatorum, ipse tibi diceret, accuso me de peccatis quae tibi tunc dixi, probabilis videtur contra Averfam supra hoc non fore satis, quia distincta illa narratio peccatorum nullo modo fuerit sacramentalis. Neque plus evincunt argumenta, quae adducit Illi. supra, nego autem confessiones distincte factas ex intentione absolutiois non posse dici sufficienter sacramentales, cum eam obligent ad signum sacramentale, quamvis fuerint invalide, ut dicitur n. 1940.

1218 §. 3. Si Confessarius nequidem confusam amplius haberet notitiam de statu poenitentis aut sacramentaliter sed invalide confessi, sed poenitentiam impulsisset, Poenitens teneretur in tantum saltem distincte repetere confessionis partem praeterit, partim confusam, uti dicitur in Trid. sess. 14. de Pen. c. 5. Item saltem presentis Confessarius iterum posset formare iudicium saltem confusum de statu conscientiae poenitentis, & iungere poenitentiam congruam, uti dicit etiam tunc satis esse, si in genere contra Mediam, qui dixit etiam tunc satis esse, si in genere se accusat de antehac confessis, partim contra S. Anton. Valent. Silv. qui dicunt omnia peccata debere tunc distincte repeti, sed ratio nostra est, quia sine tali repetitione non posset Confessarius prudenter formare iudicium de statu poenitentis, nec statuere de quantitate poenitentiae: facta autem tali repetitione poterit hac praeterea, ergo talis repetitio requiritur & sufficit. Si tamen Confessarius post repetitam a poenitente accusationem communem sine distincta repetitione illius peccati illum abolveret, & poenitens bona fide processisset, absolutio esset valida, uti habent Laym. & Averf. supra, Dian. p. 2. t. 4. R. 123. alique cum Illi. nu. 149. quia ex valore absolutiois sufficit accusare se de peccatis in communi, quamvis hoc sit illicitum, per se loquendo, secundum dicta a n. 620.

1219 §. 4. Quod Bulemb. n. 1203. relatus paulo ante finem habet, neque dimidiari posse confessionem hominis rudis non integre confessi in juventute, si veniat, quando est ingens numerus Poenitentium, limitari debet secundum dicta a n. 1148.

1220 Q. 169. Quomodo Confessarius praetere procedat cum poenitente, qui times, vel putat se per longum tempus sacrilege aut invalide

esse confessum? R. Videtur posse prudenter sic procedere. §. 1. Si poenitens tuus sit de cetero scrupulosus, ordinario non permittes quidquam repetere, nisi certum sit non esse, vel esse male confessum, ut dicitur n. 1. num. 542.

§. 2. Quamvis scrupulosus non sit, tamen non obligatur ad confessionem repetendam, nisi moraliter certum sit antehac invalide esse confessum, quia possessio est pro confessione, cuius valor praesumitur debet, cum inesse deberet, & contra non praesumitur delictum, Fill. Gob. l. 7. n. 275. Unde quamvis probabile est, quod antehac sit valide confessus, non tenetur confessionem repetere, sed autem probabile, hoc ipso, quod aliquando cum morali diligentia praetertitam vitam recogitaverit & confessus sit, uti dicitur n. 1883.

§. 3. Si antehac semper fuerit timoratae conscientiae, & solutus debite preparare, nec aliquid voluntarie omittit, praesumptio est recte semper confessum, adeoque non tenetur iterum repetere, quia ex communiter contingentibus est praesens praesumptio: e contra si antehac non fuit timoratae conscientiae, sed solutus se negligentem preparare, aut omittit aliquam praesumptio est contra ipsum, ideoque obligandus est, ut reiteret confessiones, de quarum valore praeterea dicitur.

§. 4. Si peccatum reticuit, pete, quale illud fuerit, & an 1223 tunc temporis, quando fecit, putaverit esse mortale, item an putaverit esse mortale sic illud reticere in confessione, recte enim notat Averf. q. 10. f. 19. §. Secundo, quamvis saepe peccatum fiat ex ignorantia mortaliter culpabili, tamen saepe peccata esse ignorantiam inculpabilem confitendi. Quod si in genere tantum apprehendisset esse malum tale quid fecerit vel non confiteri, nec cogitasset, an esset mortale an veniale, probabile est non peccasse mortaliter: adeoque non fore opus repetere eas confessiones, uti dicitur n. 1. n. 3. quamvis in praxi raro futurus sit ille casus, secundum dicta ibidem n. 2.

§. 5. Si reticuit, satis adverteas malitiam gravem, quod tunc 1224 centeri debet, quando reticuit ex verecundia, vel cum gravi remorsu conscientiae ante Confessionem vel Communionem, pete, an quoties confessus est intermedio tempore, semper fuerit memor obligationis confitendi, & nihilominus perrexit tacere: si enim bona fide, & cum debita dispositione fecisset has confessiones intermedias, fuissent validae, nec opus esset has vel peccata in his confessis repetere, uti cum communi Valg. Dian. Pelliz. Lohn. Lugo n. 599. Moya supra, Gob. t. 6. n. 571.

§. 6. Si semper memor fuerit, ideoque ab eo tempore semper 1225 sacrilege sit confessus, pete, quoties confessus sit, & communicavit in eo statu. Et si tibi semper est confessus, & es adhuc utrumque memor reliquorum mortalium, secundum dicta n. 1216. satis erit, si in genere dicat, accuso me de illis peccatis, quae tibi ab illo tempore confessus sum, a quo tempore etiam bis ordinario omni mense sacrilege confessus sum & communicavi, quia reticueram istud peccatum; atque ita habebis plenam eius confessionem.

§. 7. Si tibi non est semper confessus, vel per multos annos 1226 sic perrexit, ita ut nec confusis recordari possis reliquorum peccatorum, communiter differendae rei absolute usquequod examinari, si capax fit ad te examinandum, & hoc antea non fecerit: fieri enim vix potest, ut tam subito omnium recorderetur, Gob. l. 7. n. 261. Sporer n. 514. Quia tamen jam bene dispositus est, ne dimissis relabatur in priorem verecundiam, ex quo ab eo graviora peccata, quae illum maxime remordent, tumque examina circa magis obvia, ut sic aperte ulcere, & de polita parte verecundiae facilius redeat, tumque plenum fiducia dimittit cum benedictione, sed admone non esse absolutum, ideoque designa ei tempus, quo pro completa confessione, & accipienda absolutioe redeat.

§. 8. Si non esset futura occasio redeundi, nec pareretur al- 1227 teri facile aperitur conscientiam, iube edicere, quae occurrunt, ut videas, circa quae magis peccaverit, & iurare possis interrogando ordine per precepta decalogi, & Ecclesiae, coniecit, quae ipse spectata arce, statu, conditione, negotiis, occasionalibus probabiliter fecisse poterit, quod cum feceris, quantum locus & tempus ferent, pro poenitentia iunge, ut proxima occasione, quae dabitur, confiteatur praesentibus diligentem examine circa vitam praeteritam, & tum addat, si quae plura occurrunt antehac non rite confessi, nunc autem per actus fidei, spei & contritionis bene dispositus sis absolve.

§. 9. Ut eiusmodi Poenitentem, nec fatigis nimium, nec re- 1228 linquas expulsum plurimis posthac molestiis, debes accutere scire, quantum peccata sint ei iustum, quantum diversae species, ut nec nimium nec nimis parum interroges, Numerum autem peccatorum interiorum coniecit ex consuetudine uno die vel septimana iterandi, & diuturnitate temporis, quo habit in illis vel illis peccatis. Et ut deprehendas numerum peccatorum exteriorum, primo proponere magnum numerum, & si dicat, non toties, propone parvam; si dicat, sepius, paulatim conveniet ad medium & verosimiliorem numerum. Videri possunt Gob. l. 7. a. n. 590. & Sporer a. n. 505.

DUBIUM IV.
De Satisfactione.

ARTICULUS I.
Quae eius necessitas & quantitas?

R. Esp. I. Satisfactio, seu Poenitentia a Confessario data, est necessaria necessitate, non Sacramento, sed praeccepti, adeoque a Confessario regulariter imponenda est (secundum Suar. & Reg. l. 1. 7. n. 17. lib. mortali; Card. tamen & Lugo, concedunt, ex parvitate materiae posse venialiter peccati, ut v. d. 25. n. 47. v. g. si ob peccata venialia levis Penitentia esset iniungenda, & ejus enim voluntarium omissionem veniale tantum esset. Ita etiam Dian. p. 6. t. 1. R. 44.) Et quidem proportionata pars peccati, tum facultati Poenitentis. Ratio prioris est, quia est pars Sacramenti, non essentialis, sed integralis tantum, habens effectum ex opere operato, & maiorem vi Sacramenti, quam sine eo. Ratio

posterioris est, tum ex Trid. sess. 14. c. 8. tum quia Sacerdos tenetur curare integritatem Sacramenti, & tam vindicare, quam mederi. Bon. l. 1. d. 5. n. 83. p. 2. Unde resolvo.

I. Excuratur aliquando Confessarius, si levissimum (vel etiam nullam) poenitentiam iniungat, v. g. si Poenitentem vehementissime contritum, aut alter fatissimè adverteat, Caj. Dian. loc. cit. Quia Sacramenti partem suscepit indignae, & obicem ponit effectui, scilicet remissioni poenae, (quem tamen & obicem remota, recuperari docent Nav. Tol. Caj. Dian. p. 3. t. 4. R. 85. Fagn. Suar. &c.) unde quamprimum est implenda, potestque graviter etiam peccari nimium differendo: quod ex variis circumstantiis iudicandum. V. Dianam p. 2. t. 15. R. 53. & p. 5. t. 13. R. 39. Non esse autem grave fore mortale, si non differat ultra octiduum, docet Hurt. apud Dianam. Imo posse differri per annum, hoc est, quodammodo non tenetur ad novum Sacramentum Poenitentiae, vult ipse Dian. p. 9. t. 7. R. 57. ex Amic. Laurid. &c. nisi tamen Poenitens dubitet, an poltea possit implere: eo enim casu teneri quamprimum commode potest. Similiter non esset mortale, si obligatus jejunare feria 6. differat in diem sequentem: vel obligatus communicare singulis mensibus, differat ad 6. vel 8. dies, affirmat Dian. loc. cit. ex Palao, praetertim ex causa aliqua tametsi levi.

II. Poenitentiam (etiam medicalem) imposuit sub conditione hac, si iterum laboratur, nec teneri acceptare, nec immittendum, eo quod Confessarius nec iudex sit, nec Medicus peccatorum committendorum, docet Diana p. 6. t. 7. R. 49. ex Palao, Trull. &c. Sed contrarium probabilius cum Suar. tenet Averfa q. 13. f. 4. quia non imponit eam pro peccatis committendis, sed commissis, sub conditione recidendi.

III. Qui non impletur intra tempus praescriptum, non ideo 1229 deobligatur.

IV. Potest satisfacere pro alium, cui Confessarius id concedit: vel qui per se non potest, ut docent Regis. Filiuc. Fagnand. Dian. p. 4. t. 4. R. 141. Hic tamen non tenetur, nisi Confessarius id voluerit. An vero satisfaciens pro alio, simul Confessarius possit, alii autem, alii probabilis negant, ut habet Sa. §. 5. Non necessario impletur ante Communionem.

Quaest. Quis Poenitentiam possit commutare, & quomodo? Resp. I. Ex iusta causa habet Sacerdos id potest, si de novo eo constituitur, ut uti quibus commissa sententia contra Sor. & Valg. latem si peccata non sint reservata; imo etiam pro babilius, etiam si talia fuerint, ut habet Ferrand.

Resp. 2. Sine nova Sacramenti administratione, potest id solus Sacerdos, qui iniunxit, si adhuc recorderetur status Poenitentis, & hic ad eum recurrat tempore tam brevi, ut mortaliter idem iudicium ceteri possit, v. g. intra hebdomadam, Henr. & alii.

III. imo etiam post longius intervallum. Lugo. Averf. & Dian. p. 6. t. 8. R. 46. & p. 9. t. 6. R. 57. contra Palao &c. Ratio, quia Iudex incognita causa non potest ferre sententiam. Ita Silv. Suar. Kon. Laym. Fill. Reg. &c. Lugo contra Nav. Henric. Tolet. Sa. Rodr. Bejam. Val. Dian. p. 3. t. 4. R. 53. & p. 2. t. 1. m. R. 53. qui dicunt etiam alium posse, non repetitis peccatis. Quae sententia, etsi non ex ratione, ex principio tamen extrinseco videtur esse in praxi probabilis (Diana enim de poenitentia differendae adducit potest ad repetenda peccata, vel tempus id non ferri, praetertim si ex confessione (nam in ea & non extra, debet fieri) aliorum peccatorum, & ex praesenti statu poenitentis, ipsiusque testimonio, habeant aliquam consilium notitiam peccatorum praetertita confessionis. Ita Fagn. p. 2. t. 9. c. 14. n. 2. Lugo. d. 25. a. n. 107.

Resp. 3. Imple potest commutare poenitentiam etiam, iam in evidenter meliorem, ut docent Sanch. 5. mor. Kon. d. 10. a. 12. n. 13. Regis. & alii: etsi contrarium probabile dicat Diana p. 7. t. 4. R. 53. & p. 8. r. 14. R. 53. ex Procell. & Vilalob. Sed hoc Turri. temerarium, communi Theologorum, & fidelium sensui repugnare dicit Lugo n. 75.

A D D E N D A

Quest. 170. An satisfactio sacramentalis non probata vite emendatio sit premitenda absolutio? R. §. 1. Satisfactionem sacramentalem esse premitendam absolutiois docuit Petrus de Olmo, cuius propositionem hanc, non peracta poenitentia contentes absolvi non debere, damnavit anno 1479. Sixtus IV. Bulla, Licet ea, 17. tom. 1. Bullarii. Opinionem illam postea renovavit Anton. de Dominis de Rep. c. 7. a. n. 29. Amalud de freg. comm. p. 2. a. c. 7. usque ad 19. Gualterius in Speculum p. 2. §. 35. Hugheius in thesibus 20. Novemb. 1685. Ophraet de convers. peccat. q. 2. c. 2. §. 1. & q. 3. c. 4. §. 2. alique Rigoriter apud Hilarium a S. Sepulchro ad propositiones ab Alex. VIII. damnatas, qui dixerunt, praesentem illam non absolvent nisi praesentia prius Poenitentia viguisse in Ecclesia per 12. prima secula, ideoque nunc esse reducendam. Joannes Episcopus Calistinus in Amore poenitentis p. 199. dixit mortem absolventi ante praesentem satisfactionem corpore in valescere post tempora S. Bernardi, sed contra est nam praesentem mortem absolventi fuisse in 12. primis seculis, ostendunt Morinus de administr. pp. 1. l. 2. c. 1. n. 8. Alex. S. Theresia in tempore noviss. pp. 1. l. 15. & 16. Nicolaus Du-Bois in Apologia contra Synodum raeamatorum, probans per Canones a 2. saeculo usque ad 12. quod facientibus etiam publicam poenitentiam data fuerit Eucharistia, etiam per etiam Poenitentiam necdum expleta: ergo iam ante erant absolvi: absolutio autem, quae dabatur in fine post expletam poenitentiam, non erat sacramentalis, sed pro foro externo reconciliativa cum communitate, & aeternativa poenitentiae fideliter expleta. Atque etiam ideo liber Episcopi Calistinus Rome suspensus est 20. Junii 1690. donec corrigatur. Et quod praxis, quae nunc est, absolventi ante praesentem poenitentiam, non sit contra praecceptum Christi, neque contra naturam rei, sed absolute retinenda sit, constat inde, quia Alexand. VIII. die 7. Decemb. 1690. damnavit

